

[Boligministeren.]

tion og lejernes landsorganisation om spørgsmålet, hvorfor flertallet også af hensyn her til mente at burde udskyde dette spørgsmål til senere behandling, således at en eventuel aftale mellem de nævnte organisationer kunne indgå i overvejelserne. Efter hvad der er oplyst over for mig, har organisationerne videreført — eller man burde måske rettere sige genoptaget — disse forhandlinger i forbindelse med drøftelse af andre boligspørgsmål, og man kan vel derfor stadig mene, at stillingtagen til spørgsmålet bør afvente resultatet af disse forhandlinger, i hvert fald eventuelle henvendelser fra de to organisationer, således at man på grundlag heraf bedre kan vurdere, om et lovforslag om bytteret skønnes ønskeligt.

I øvrigt, det vil jeg gerne tilføje, er det jo ikke uden videre givet, at et sådant forhandlingsresultat imellem grundejernes landsorganisation på den ene side og lejernes landsorganisation på den anden side også vil dække de særlige interesser, som de almennyttige boligselskaber muligvis kunne ønske at fremføre, og i givet fald bør der derfor sikkert også forhandles med disse selskaber, så de får lejlighed til at give udtryk for deres synspunkter på dette område.

Det andet spørgsmål, der behandles i forslaget til folketingsbeslutning, drejer sig om oprettelsen af en central boligformidling i de større byområder, der udgør en naturlig enhed trods de kommunale grænser. Så vidt jeg kan se, vil en virkeliggørelse af dette forslag få tre hovedvirkninger. For det første vil udlejernes ret til at anvise ledige lejligheder blive frataget dem og overført til boligformidlingsorganet, og for det andet vil dette organ også komme til at overtage beføjelser, som hidtil har ligget hos kommunerne, og opgaver, som hidtil har været anerkendt som kommunale anliggender. Endelig vil der for det tredje med oprettelsen af et sådant organ — og det er selvfølgelig overordentlig gavnligt — blive etableret et centralt registreringsorgan, der så at sige registrerer al efterspørgsel og udbud på

boligområdet inden for det pågældende lokale område. Men forslaget ændrer altså således ikke blot i udlejernes hidtidige retstilling, men også i den enkelte kommunes beføjelser, og det gør man på et tidspunkt, hvor trods alt antallet af påbegyndte lejligheder inden for nybyggeriet er væsentligt større, end det var for 5 eller for 10 år siden, hvor man altså ikke fandt anledning til at foretage sådanne indgreb i henholdsvis udlejernes og kommunernes beføjelser.

I bemærkningerne til lovforslaget peges på det ønskelige i at skabe regler, der sikrer en mere retfærdig, forsvarlig og hensigtsmæssig fordeling af ledige lejligheder. Jeg er naturligvis enig i dette sigte, men rent umiddelbart kan det være vanskeligt at få øje på, hvorfor dette skulle gøre det nødvendigt at fratage udlejerne deres anvisningsret, som jo skal udøves i overensstemmelse med de regler, der til enhver tid er fastsat af boliganvisningsudvalgene med hensyn til størrelse af husstand, ligesom de almennyttige boligselskaber for deres vedkommende herudover skal iagttage de særlige regler, der gælder for disse selskaber, herunder med hensyn til størrelsen af boligtagerens indkomst. Der er således allerede efter de gældende regler skabt et værn mod en uretfærdig og uhensigtsmæssig fordeling af ledige lejligheder.

Der peges endvidere i bemærkningerne til forslaget på det uheldige i, at boliganvisningsreglerne er forskellige fra kommune til kommune, og at det kan være vanskeligt for de boligsøgende at skifte bopæl på tværs af kommunegrænserne, uagtet de pågældende kommuner udgør en naturlig enhed. Jeg er enig i, at de bopælskrav, som nogle kommuner praktiserer, har uheldige virkninger, og at det ville være ønskeligt, om de pågældende kommuner ville undlade denne praksis. Denne holdning har i øvrigt allerede fundet udtryk i flere cirkulærer fra boligministeriet. En ophævelse af bopælskravet ville formentlig også i sig selv skabe større ensartethed i boliganvisningsreglerne. Det er imidlertid et spørgsmål, om ikke disse pro-